

Prædiken til 2.søndag i fasten 2017.
Tekst. Matt. 15,21-28.

Først. Hvor stærkt er et reb?

Jeg har fået hængt et reb op her. Hvad kan det bære?
Foreslå at vi hænger et barn op i rebet og hejser det helt op under kirkeloftet.

Sådan er det utænkeligt at gøre, men sådan var det for den kanaanæiske kvinde. Hendes datter var ramt af noget ondt, så hun hang i en tynd snor. Kvinden, en mor, stod fortvivlet. Hun havde et sidste reb at holde fast i, en tro på at Jesus kunne hjælpe hende. Den sidste forbindelse til livet, var et reb så tyndt som hendes tro.

Den engelske forfatter C-S- Lewis, som har skrevet Narnia bøgerne, har sagt følgende.

”Man ved aldrig, hvor meget man virkelig tror på noget, før dets sandhed eller falskhed bliver en sag om liv og død.

Det er let at sige, at man tror et reb er stærkt og forsvarligt at hænge i, så længe man blot skal bruge det til at binde om en kasse. Men hvad om man skulle hænge i det reb over en dyb afgrund. Kun en virkelig fare tester troens virkelighed. ”

Det er let nok at tro på at et reb holder når man står med fast grund under fødderne, men når det er mit liv, eller mit barns liv, som hænger i rebet, tør jeg så stole på rebet?

Sådan var det for kvinden som råbte efter Jesus.

Hele hendes liv hang i en tynd snor. Hun havde da hun kom til Jesus kun et sidste håb tilbage. Hele hendes liv og fremtid hang i den tro hun havde til Jesus.

Hun havde det som enhver mor ville have det, hvis hendes barn hang i et reb over en dyb afgrund. Eller hvis man på tur i skoven, pludselig så at ens tiårige dreng var klatret 12 meter op i et bøgetræ.

Pludselig er det et spørgsmål om liv eller død.

Sådan følte kvinden det da hun råbte efter Jesus.

Og den opmærksomme tilhører lagde mærke til, at da hun råbte efter Jesus, så sagde hun: Forbarm dig over **mig**. Hun bad for sin datter, med hele sig selv som indsats. Hang hele sig selv i samme reb.

En mors kærlighed. Jeg har intet liv uden min datter.

Med sin bøn, med sit råb, binder hun sin livssnor fast til Jesus. Til ham som hun kun har hørt rygter om, som hun kun kender af omtale og af navn, men med sit råb binder hun hele sit liv op på ham.

Der hænger hun, frit svævende i luften over en dyb afgrund, med sig selv og sin datter, i en troens snor.

Det handler om liv og død. Alt hænger i den ene snor.

Hvem ville da ikke hjælpe?

Men Jesus er tavs.

Og i det øjeblik runger tavsheden.

Det er en fortvivlet situation for kvinden, men det er som om at den fortsætter med at hun blot skubbes væk, så hun kan hænge og dingle frit over fordømmenes afgrund.

For i tavshedens øjeblik høres fordømmene råbe.

Hun er kvinde, hun er en fremmed, og Jesus og disciplene er i fremmed land. Sådan en skal man ikke hjælpe.

Lige netop denne beretning fra Jesu liv er meget omdiskuteret. Det er som om at den giver et andet billede af Jesus end de mange andre beretninger.

Jesu tavshed forstyrrer os.

Lå han under for fordømmene som rådede i hans samtid? Eller leger han med kvinden i et ydmygende spil?

På sin egen måde er netop denne beretning et ægte billede af Jesus, og hans samtid, og i mødet med mennesker som vi er.

I Jesu tavshed kom fordømmene til syne.

Havde Jesus straks hjulpet kvinden var menneskers fordomme ikke blevet afsløret som her, og menneskers fordomme havde fået bekræftet at Jesus var en håbløs blødsøden mand, man ikke kunne bruge til noget. Jesus ville være dømt udenfor som utroværdig.

Men med sin tavshed får Jesus fordommene frem i lyset og sat under dom.

Når vi møder beretningerne om Jesus, skal vi huske på alle dem som er rundt om, de som ikke er nævnt direkte i teksten, men som var tilstede. Det er ikke kun Jesus og disciplene og kvinden som er der, og ser og hører det hele. Der er mange andre, ikke mindst dem fra den lokale befolkning.

Vi tænker meget individualistisk i vores del af verden og i vores kultur. ”Jeg tænker, derfor er jeg.” Vi har vores individuelle opfattelse af os selv. Men en afrikaner vil sige. ”Fordi vi er, er jeg.” Her har man sin identitet fra fællesskabet. Og i de Mellemøstlige lande ser man også sig selv som en del af fællesskabet. Man er i kraft af sin familie og sociale sammenhæng. Alle ens relationer er med i selvopfattelsen. Man er i kraft af sit fællesskab. Og alt hvad man gør skal tage hensyn til fællesskabet og dets normer, ellers kommer man på kant med sin familie og sit naboskab, og sin landsby. Ære og skam er vigtige begreber.

Og skal noget ændres, så sker det ikke ved åbenlys konflikt eller provokation, men ved at fordommene afsløres, så der kan tænkes nyt.

Fordommene skal afsløres i deres kulde og umenneskelighed.
Fordommene skal overvindes.

Hvilke fordomme møder vi her?

Jesus og disciplene er i fremmed land. De er udenfor jødernes beboede område, og er i blandt kanaanaere. Og jøderne omtalte alle andre folk som hedninger. Der er etniske forskelle og

modsatninger tilstede. Jesus og disciplene er også i kultur og social adfærd i fremmed land. Hvordan vil lokalbefolkningen reagere på dem? Når de gik rundt og hvis de kontaktede nogen af de lokale?

Det andet er hun var kvinde. I Mellemøsten er der ikke kontakt mellem mænd og kvinder i det offentlige rum, og jødiske mænd kontakter ikke kvinder. Hvordan ville de lokale reagere når de så dette?

Hun råbte. Det er jo sådan tiggerne gjorde, de råbte til folk for at få opmærksomhed og nogle mønter. Det er uhøfligt at antaste en anden på den måde.

Hun var ikke jøde, men en af lokalbefolkningen, en fremmed i forhold til jøderne, en udenfor. Hvis Jesus hjalp en fremmed hvad ville hans egne så sige?

Fordommene er mange. I tavsheden kom de alle frem. Disciplene talte ud af fordommen. Send hende væk.

Og Jesus satte ord på at han er sendt til de fortabte får af Israels hus, altså til sit eget folk.

Men kvinde lader sig ikke afvise, hun kom helt hen og kastede sig til jorden foran Jesus med sin bøn om hjælp.

Men det er som om at Jesus fortsætter med at lukke døren.

Det er ikke rigtigt at give børnenes brød til de små hunde.

At bruge ordet hund, er stærkt nedsættende. Det var den folkelige måde at omtale de fremmede på, ligesom når vi danskere bruger ordet svin om andre.

Men det er mærkeligt som Jesus både lukker døren og alligevel holder den på klem.

Jesus var kommet til de fortabte af Israels hus. Ikke de stærke, men de fortabte. Og Jesus brugte ordet ”de små hunde”

Og da kvinden hører om de små hunde smutter hun ind af døren.

Jesus går med sine spørgsmål gennem den ene fordom efter den anden og spørger sig frem til kvindens tro.

Jesu spørgsmål vil ikke bekræfte alle fordommene, men spørger sig vej gennem dem, for at få kvindens tro frem i lyset, så alle kan se den.

For Guds rige er ikke for de retfærdige, de gode, de som er født i et bestemt folk. De som er en af vore gene.

Guds rige er for enhver som tror på Ham.

Jesu bryder alle de barrierer ned som fordomme sætter op mellem mennesker, og lukker døren op for den som tro.

Denne beretning taler samme sprog, som alle andre beretninger om Jesu i møde med mennesker, som opsøgte ham.

Det er troen som forbinder Gud og menneske, intet andet.

Denne beretning viser os at Jesus nedbryder skellet mellem kønnene. Jesu nedbryder raceskellet. Jesus nedbryder de sociale skel.

Jesus nedbryder fordommene, for fordomme kan først fjernes når de er afsløret i deres kulde og umenneskelighed.

Og Jesus bekræfter kvinden i hendes tro på at han har omsorg for den som er ramt hårdt af livet.

Hvor stærkt er troens reb?

For kvinden var troen på Jesus det eneste hun havde at holde fast i.

*At tro er at komme til det, der er større end vi kan forstå -:
Guds rige, som Kristus har åbnet i dagen for os, som er små.
Amen.*